

Kerekasztal

2002. decemberének közepe táján öt gyógypedagógus (Vágóné Kovács Ottilia, Orbán Petya, Csizovszky Robi, Szemenkán Matyi, Faragó Feri) és két "laikus" (Kovács Teri, Gyurka bácsi) egy szombat délelőttöt arra szánt, hogy átelmélkedje, mi kézzelfogható tehet a Bokor a fogyatékosok ellátása terén. Kis túlzással elmondható, hogy egyfajta kanti triász határozta meg a beszélgetés gondolatmenetét. Mit lehet gondolni? Mit kell cselekedni? Mit szabad remélni?

A gyógypedagógusok és természetesen az érintett szülők jól tudják, hogy a tankötelezettségi korból (16-18 év) kikerülő, főleg a súlyosan és halmozottan fogyatékos fiatalok helyzete országos szinten megoldatlan. Az *állami* otthonok a gyermekvédelmi törvény értelmében megszűnőben vannak, kitagolódásuk megkezdődött, a *civil* kezdeményezésekre a válaszadás vontatott és a pénzforrás is apadóban, új *egyházi* intézetek nem épülnek, a régiiek pedig nem tudják ellátni az igényeket.

Még az előzményekhez tartozik, hogy a Bokor gyógypedagógusai a 2002-es Bokor Nagytáborban szót kértek. Elmondták a fogyatékosok nehéz helyzetét, és azt sugalmazták, hogy segítsen a Bokor. Segíthet sokféleképpen, például lakóotthon létrehozásában, működtetésében, és ha már lakóotthonról van szó összekapcsolható ez a kommuna gondolatával.

Alapkérdés az, hogy a Bokor megadja-e magát a világnak, s beáll a tőkés társaságok kiszolgálói, fogyasztói és elkábítottjai közé, vagy kitalál valamit a "gazdag ifjú" nagyon vonzó és kényelmes, csak éppen egyáltalán nem jézusi szerepe helyett. Ebbe a szerepbe észrevétlenül lehet belekerülni, jó érzés benne lenni és igen fájdalmas kikerülni belőle. Gyurka bácsi három Bokor-korszakot („bosszantást”) különböztet meg. A szocializmus bosszantását, a katolikus egyház bosszantását és a harmadik a kapitalizmus bosszantása mintha váratna magára. A kapitalizmus és kereszténység nem fér meg egy gyékényen. Az előző Istene a Mammon, az utóbbié a Mindentadó.

Gyógypedagógiai lakóotthon és/vagy Bokor-kommuna (Bokorpolisz) megvalósítása nem kapitalizálódó, inkább keresztényi útkeresés lenne. Természetesen egyelőre még csak kérdő mondatokban tudunk beszélni. Hol valósítható meg az elképzelés: vidéken, főváros környékén, kisebb városban vagy faluban? Milyen fogyatékosági csoportot célozzunk meg: mozgássérültek, értelmi fogyatékosok, autisták vagy heterogén összetételű személyekben gondolkodjunk? Milyen legyen a kapcsolatunk az állammal: alapítványt, egyesületet kellene létrehozni vagy az államtól függetlenül önerőből kellene próbálkoznunk? Lennének-e olyan érintett személyek a Bokor családokban, akikkel betölthető a lakóotthon (kommuna), vagy „külső” fogyatékosokat vegyünk a szárnyaink alá? Lenne-e elegendő vállalkozó a Bokor gyógypedagógusai között a szakmai kihívásnak számító feladatra? (Persze más szakember is kell: ápoló-gondozó, háziasszony, kertész-karbantartó, takarító stb.) Vagy ne kifejezetten sérült személyek ellátásában, gondozásában,

tanításában, nevelésében gondolkozzunk, hanem egy olyan kommunában, amelyben vannak ugyan hátrányos helyzetű emberek, de nem ez a főprofil? És még megannyi kérdés mely feleletre várna!

Várjuk tehát a feleleteket, észrevételeket, javaslatokat! Mondjuk el őszintén van-e tennivalónk ezen a területen, vagy más irányba kell elmozdulnunk!? A jelige talán az lehetne: „Sürgős! Minden megoldás érdekel.” – ami az Isten országának építését szolgálja.

Faragó Ferenc